A 70-a săptămână-an din Daniel 9

Întrebare: De ce se poate spune că în Daniel 9, între a șaizeci și nouă-a și a șaptezecea săptămână-an, se află „perioada intermediară" a Bisericii, astfel încât a șaptezecea săptămână-an se află încă în viitor? Nu exclude oare precizarea numerelor și a perioadelor o intercalare? Dacă în această profeție specificată numeric, în care numerele și perioadele sunt tocmai tema propriu-zisă, o perioadă de cel puțin nouăsprezece sute de ani ar fi fost omisă, cum ar putea atunci Daniel să spună: „Și el („bărbatul Gabriel", versetul 21) ... m-a făcut să înțeleg?" Sau se referă cumva cea de-a șaptezecea săptămână-an la venirea lui Mesia?

Răspunsul A:

Înainte de a ajunge la răspunsul propriu-zis la această întrebare, este necesar să stabilim dacă separarea celei de-a șaptezecea săptămână de celelalte și intercalarea perioadei Adunării (Biserica) între a șaizeci și noua și a șaptezecea săptămână este posibilă sau nu, conform Scripturii. Pentru această constatare, contează dacă cele menționate în versetul 24 — încetarea fărădelegii etc. — ca fiind realizate prin jertfa lui Hristos pe cruce — „Sfânta Sfintelor" trebuie înțeleasă în sens spiritual —, așa cum fac unii exegeți, sau dacă le considerăm ca referindu-se direct la poporul Israel și manifestându-se asupra acestuia ca popor în ansamblu, cu o „Sfântă a Sfintelor" vizibilă (vezi Ezechiel 41.1-4; 43.7a; 45.3); și la cine se referă „el" din versetul 27 și ce fel de legământ se înțelege prin „legământul" menționat acolo. Există o interpretare care — pornind de la concepția despre împlinire menționată mai sus la versetul 24 — spune că „el" se referă la „Mesia" (versetul 26) și vede în „legământ" „Noul Legământ" conform Ieremia 31.31 și următoarele, și interpretează încetarea „jertfei și darului de mâncare" în sensul că, prin jertfa lui Hristos pe cruce, care, conform calculelor acestor exegeți, a avut loc la mijlocul celei de-a șaptezecea săptămână-an, „jertfa și darul de mâncare", care indicau doar această jertfă, și-au găsit împlinirea și, prin urmare, nu mai era nevoie de aducerea lor. Împotriva acestei interpretări a versetelor 24 și 27 există însă obiecții importante: textul versetului 24 spune clar că cele menționate se referă la poporul și la cetatea sfântă a lui Daniel, adică la poporul Israel și la cetatea Ierusalim, și ne obligă să tragem concluzia că cele descrise, odată cu împlinirea lor, sunt de fapt adevărate și se manifestă în acest popor și în această cetate! S-a întâmplat aceasta? Cine ar putea răspunde la această întrebare altfel decât cu un „Nu!" categoric? Desigur, în lucrarea desăvârșită a lui Hristos pe cruce a fost pusă baza pentru toate acestea, dar „păcatului" poporului Israel și al cetății Ierusalim nu i s-a pus „capăt" odată cu împlinirea lucrării lui Hristos și „păcatele nu au fost încheiate", ci poporul și cetatea au continuat să persiste în ele până la distrugerea Ierusalimului, iar poporul risipit rămâne încă în păcatele sale! Nici „ispășirea nelegiuirii" și „instituirea unei dreptăți eterne" nu au fost încă experimentate de Israel ca popor, deoarece acesta nu s-a întors încă la Domnul (vezi Romani 11.25-27; 2 Corinteni 3.14-16), și nici nu știe până acum de o „pecetluire a viziunii și a profetului", nici nu este „unsă Sfânta Sfintelor", deoarece Templul este distrus și poporul este risipit. Nu există niciun motiv pentru a interpreta cuvintele „a unge pe Sfânta Sfintelor" altfel decât ca o „Sfânta Sfintelor" vizibilă, așa cum o cunoșteau Daniel și „poporul său", nu există niciun motiv și este contrar ideii dominante aici, deoarece nu este vorba aici despre partea noastră ca mântuiți ai chemării cerești, ci despre poporul *Israel* și restaurarea și binecuvântarea acestuia, așa cum se va vedea în Împărăția de o mie de ani. Atunci Israel va avea din nou o „Sfânta Sfintelor", așa cum arată clar pasajele din cartea Ezechiel menționate mai sus. Este deci cu totul clar că tot ceea ce se spune

în versetul 24 despre „popor” — Israel — și „cetatea sfântă” — Ierusalim — pentru desfășurarea celor șaptezeci de săptămâni-an, *nu și-a găsit încă* împlinirea. Prin urmare, nici cele șaptezeci de săptămâni nu pot fi privite ca fiind trecute. Faptul că au trecut șapte și șaizeci și două, adică în total șaizeci și nouă de săptămâni-an, reiese cu siguranță din versetul 25, astfel încât, în ceea ce privește timpul care mai lipsește până la împlinirea celor șaptezeci de săptămâni-an, nu poate fi vorba decât de ultima, a șaptezecea săptămână-an. — Dacă — conform interpretării menționate anterior — împlinirea binecuvântărilor promise pentru împlinirea celor șaptezeci de săptămâni ar trebui să aibă loc odată cu terminarea lucrării lui Hristos pe cruce, atunci momentul morții lui Hristos pe cruce ar trebui să fie sfârșitul celei de-a șaptezecea săptămână, pentru că, dacă Dumnezeu spune „șaptezeci de săptămâni”, atunci sunt chiar șaptezeci și nu doar șaizeci și nouă sau șaizeci și nouă și jumătate! În interpretarea versetului 27, însă, aceiași exegeți spun că moartea lui Hristos pe cruce are loc la *mijlocul* celei de-a șaptezecea săptămână („și la *jumătatea* săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare” — vezi mai sus). Aici există, așadar, o abatere de la textul clar al versetului 24 („șaptezeci de săptămâni”!) și, prin urmare, o contradicție internă! — — Apoi, în ceea ce privește „legământul”: dacă acest legământ ar fi „Noul Legământ”, ar apărea dificultăți care sunt de neînvins pentru noi: dacă se acceptă textul traducerii „Elberfelder”: „Și El va întări un legământ cu cei mulți, (pentru) o săptămână”, atunci „Noul Legământ” ar fi fost *încheiat cu trei ani și jumătate înainte* de moartea Domnului pe cruce (deoarece, conform acelei interpretări, moartea Domnului este plasată în mijlocul acestei „săptămâni”) și doar pentru „o săptămână”, adică șapte ani (cum ar putea fi compatibil aceasta cu „Noul Legământ” din Scriptură?!). Dacă însă luăm textul traducerii lui Luther: „El va întări legământul cu mulți timp de o săptămână”, atunci „Noul Legământ” ar fi trebuit să existe deja, pentru că se poate „întări” doar ceva ce există deja! Și dacă, în acest context, „o săptămână” se referă la slujirea Domnului de la botezul Său, unde rămâne atunci „întărirea” din a doua jumătate a acestei „săptămâni”, având în vedere că (conform acestei interpretări) moartea Domnului a avut loc la *mijlocul* acestei „săptămâni”? Și de ce, de fapt, „o săptămână” (șapte ani)? De ce nu doar trei ani și jumătate, durata slujirii Sale publice? Sau, dacă ne gândim mai departe, de ce atunci nu mai mult de șapte ani? Dar acum dificultatea principală cu privire la „legământ”: dacă este „Noul Legământ”, pe care (conform acelei interpretări) Domnul l-a încheiat „cu mulți” — care, prin urmare, *există de atunci!* — sau pe care El l-a „întărit pentru mulți” — care, prin urmare, *exista deja pe atunci!* —, unde este atunci *împlinirea* a ceea ce este promis casei lui Israel în Ieremia 31.1-14 și 23-34 și Ezechiel 37.21-28 în legătură cu „Noul Legământ” — unde sunt binecuvântările de natură exterioară și interioară menționate acolo? Da, unde este *poporul* cu care, conform Ieremia 31.31, trebuie făcut acest „Noul Legământ” — „Casa lui Israel” și „Casa lui Iuda”, cu părinții cărora fusese făcut Vechiul Legământ, pe care l-au încălcat (versetul 32); care, ca urmare a necredinciosiei lor și a respingerii lui Mesia al lor, au fost împrăștiați printre toate neamurile și au încetat să mai fie o „națiune”, dar care, atunci când acest „Noul Legământ” va fi făcut cu ei, vor fi adunați din nou și, conform versetelor 35 și 36, nu vor înceta „să fie o națiune” înaintea Lui în toate zilele, atâta timp cât rânduielile menționate în versetul 35 nu vor dispărea dinaintea Lui? Din *binecuvântări* nu se vede încă nimic (aici nu este vorba de binecuvântările *spirituale*, care ne-au fost dăruite *nouă*), iar poporul nu este încă adunat dintre neamuri și nu este încă o „națiune”, ci este încă risipit, urât și persecutat, și se află încă sub „mânia” (Daniel 8.19; 9.16; 11.36), care „a venit peste ei deplin”! (1 Tesaloniceni 2.16) De aceea, *este imposibil* ca „Noul Legământ” să fi fost deja încheiat și, prin urmare, este imposibil ca *„Legământul”* menționat în Daniel 9.27 să fie *„Noul Legământ”!* — Și cu ce drept se poate interpreta „el” din versetul

27, ca referindu-se la „Mesia", despre care se spune în versetul 26 a că, după cele șaizeci și două de săptămâni (împreună cu cele șapte, în total șaizeci și nouă), „va fi îndepărtat și nu va avea nimic" (traducerea Elberfelder), „va fi nimicit și nu va mai fi nimic" (traducerea lui Luther), și despre care nu se mai spune nimic în continuare? Cum se potrivește ceea ce se spune în versetul 27a cu cineva care este „îndepărtat" sau „nimicit" și „nu are nimic" sau „nu mai este nimic"? Poate un astfel de om „să încheie un legământ ferm" sau „să întărească un legământ"? Dar înainte de „el" din versetul 27, în versetul 26b se vorbește despre un „Unsul", iar în continuarea a ceea ce se spune în legătură cu acest „Uns", versetul 27 spune: „Și el va... ", astfel încât este cel mai evident și natural să ne referim la acest „el" ca fiind acel „Unsul". A-l referi la „Mesia" este forțat, iar la aceasta se adaugă contradicția implicită că „Mesia" ar fi încheiat „legământul" respectiv „pentru o săptămână" sau l-ar fi întărit pentru „o săptămână", dar ar fi fost *răstignit* în mijlocul acestei „săptămâni". Presupunând aceasta: de ce atunci „să încheie un legământ (și încă unul «nou»!) pentru o săptămână"? Sau: Cum a putut atunci „să întărească legământul timp de o săptămână"? —

După toate acestea, ne confruntăm cu dificultăți de neînvins în interpretarea conform căreia cele șaptezeci de săptămâni s-ar fi împlinit, adică și cea de-a șaptezecea săptămână ar fi în trecut, mai ales dacă ținem cont de faptul că această profeție nu se referă în niciun fel la Adunare (Biserica), ci la poporul Israel — cunoscut acum sub numele de „iudei" — și la cetatea Ierusalim, ceea ce reiese clar din întregul text și din context.

Să aruncăm acum o scurtă privire asupra profeției în sine: În versetul 24 se spune că „șaptezeci de săptămâni" (săptămâni-an, adică 490 de ani) sunt hotărâte asupra poporului și a cetății, pentru a aduce la îndeplinire lucrurile menționate mai jos. Aceste șaptezeci de „săptămâni" se calculează, conform versetului 25, „de la ieșirea cuvântului pentru așezarea din nou și pentru reconstruirea *Ierusalimul*" (nu, așa cum scrie Mauro în cartea sa „Die Chronologie der Bibel (Cronologia Bibliei)", de la decretul lui Cirus de a reconstrui Casa lui DOMNULUI [Iehova], Ezra 1.1-4. Nu este vorba despre *Casă*, adică Templul, ci despre *cetate*, așa cum arată și a doua parte a versetului 25: „strada și șanțul vor fi construite din nou"). Aceasta s-a întâmplat în al douăzecilea an al domniei împăratului Artaxerxe (Artaxerxe I), Neemia 1.1 și versetele următoare; 2.1,5-8, adică în anul 457 î.Hr. conform calendarului valabil. Din această cifră se scad 4 ani, cu care nașterea Domnului este, de fapt, mai timpurie, astfel încât rămân 453 de ani până la nașterea Domnului. La aceasta se adaugă 30 de ani, vârsta aproximativă a Domnului la începutul slujirii Sale publice, conform Luca 3.23, rezultând 483 de ani, adică șaizeci și nouă de săptămâni-an. Aceasta corespunde cu versetul 25, unde se spune: „de la ieșirea cuvântului pentru așezarea din nou și pentru reconstruirea Ierusalimului *până la Unsul [Mesia],* Conducătorul, sunt șapte săptămâni și șaizeci și două de săptămâni" (adică, în total, șaizeci și nouă de săptămâni). Conform opiniei generale, cele șapte săptămâni (49 de ani) reprezintă perioada în care „au fost construite din nou străzile și șanțurile" „în timpuri de strâmtorare" (versetul 25, final), iar cele șaizeci și două de săptămâni (434 de ani) reprezintă perioada următoare, până la botezul Domnului Isus. Aceste împreună șaizeci și nouă de săptămâni s-au împlinit astfel odată cu începutul slujirii publice a Domnului Isus, care a început odată cu botezul Său. Ajunși aici la cele șaizeci și nouă de săptămâni, care, deși împărțite în două secțiuni, sunt totuși vizibil legate între ele, în versetul 26, Duhul lui Dumnezeu întrerupe descrierea celor șaptezeci de săptămâni pentru a introduce ceva care, ca urmare a neacceptării și, în cele din urmă, a respingerii totale a lui Mesia al lor de către poporul Său, se intercală în mod evident aici între cele șaizeci și nouă de săptămâni și cea de-a șaptezecea săptămână, care

încă lipsește și care, prin aceasta, provoacă o întrerupere în lanțul celor șaptezeci de săptămâni, astfel încât ultima, a șaptezecea săptămână, este separată de cele șaizeci și nouă și se face loc pentru o perioadă intermediară, care nu este delimitată aici. „După cele șaizeci și două de săptămâni, Mesia va fi îndepărtat și nu va avea nimic": aceasta și-a găsit împlinirea pe cruce. Domnul Isus a fost „îndepărtat" acolo și nu mai are nimic din tot ce-I aparține ca „Mesia"! „Și poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și sfântul locaș": aceasta s-a întâmplat în anul 70 prin mâna romanilor. Ei sunt „poporul unui conducător care va veni" (compară cu Ioan 11.48). Conducătorul însuși, despre care este vorba aici, nu era încă acolo pe atunci și nici acum nu este, dar romanii, care au distrus cetatea și locașul sfânt, erau *poporul* al cărui conducător va fi acest „conducător care va veni". Imperiul Roman a pierit, dar Apocalipsa ne arată că el va exista din nou acolo (Apocalipsa 13.1-8 și 17.7-14), iar acest Imperiu Roman reînviat va fi condus de un conducător, care va juca atunci un rol proeminent. Acesta este „conducătorul care va veni". Și la acest „conducător care va veni" se referă „el" din versetul 27: „El va întări un legământ cu cei mulți." „Cei mulți" sunt iudeii, poporul Israel care va exista din nou ca națiune în Palestina, și ei vor încheia acest legământ în speranța că astfel se vor proteja de puterile ostile care îi asupresc. Acest legământ va fi încheiat „pentru o săptămână" (șapte ani). Aceasta este cea de-a șaptezecea săptămână care încă lipsește din cele șaptezeci de săptămâni. Acest aliat al iudeilor va exercita o influență decisivă asupra lor, așa cum arată și Apocalipsa 13, și va face ca „la jumătatea săptămânii" serviciul religios restabilit de iudei — „jertfa și darul de mâncare" — să înceteze și „urâciunea pustiirii" să fie ridicată „în locul sfânt" (compară cu Matei 24.15), așa cum ni se prezintă în 2 Tesaloniceni 2.3—11 cu privire la descoperirea și lucrarea „omului păcatului, fiul pieirii". A doua jumătate a acestei săptămână-an va sta atunci sub acest semn îngrozitor și este perioada numită „necaz mare" (vezi Matei 24.15-31). — Părerea, de asemenea răspândită, că „el" din versetul 27 se referă la antihrist, este complet nefondată, deoarece aici nu este vorba despre antihrist, iar „conducătorul care va veni", despre care am vorbit și la care, după convingerea noastră, se referă „el", nu este antihristul, ci aliatul acestuia. Căci antihristul nu va fi căpetenia Imperiului Roman, ci împăratul iudeilor din acea perioadă — „împăratul" despre care se vorbește în Daniel 11.36-39 —, „pe care Domnul Isus îl va mistui cu suflarea gurii Sale și-l va desființa prin arătarea venirii Sale" (2 Tesaloniceni 2.8). Așa cum Domnul este adevăratul profet, adevăratul Mesia și adevăratul Împărat al lui Israel, tot așa și antihrist va pretinde că este toate acestea, și așa cum Domnul Isus era din semința lui Iuda, din sămânța lui David, tot așa nici antihrist nu poate fi din alt popor, ci doar din poporul iudeu, deoarece altfel nu ar putea pretinde deloc că este „profetul", Mesia și Împăratul lui Israel! (vezi Deuteronomul 18.15,18; Mica 5.1) De aceea, nici „fiara" din *„mare"* (Apocalipsa 13.1-10) nu este antihrist, ci „fiara" din *„pământ"* este antihrist, care însă nu este aici antihristul, ci, după caracterul său, care iese în evidență aici în mod special, în Apocalipsa 19.20; 20.10, este numit „falsul profet". Lipsa de spațiu ne împiedică să aprofundăm aceste lucruri. —

Așa cum s-a constatat deja mai sus, *nu poate* fi altfel decât ca *cea de-a șaptezecea săptămână-an să se afle încă în viitor,* deoarece binecuvântările promise pentru derularea celor șaptezeci de săptămâni — restaurarea completă a poporului Israel ca popor și împlinirea tuturor promisiunilor făcute acestuia (și „Dumnezeu este credincios" — „ceea ce promite, cu siguranță îndeplinește!") — nu s-au împlinit încă. A ne gândi aici — repetăm — la ceea ce *ne-a fost* dobândit prin moartea și învierea lui Hristos și a vedea în aceasta împlinirea acestei profeții nu corespunde sensului Scripturii, deoarece aici nu este vorba despre Adunare (Biserică) —

niciodată în Vechiul Testament, cu excepția modelelor —, ci despre poporul Israel! Și dacă este un fapt că a șaptezecea săptămână se află încă în viitor, atunci întreaga perioadă de la sfârșitul celei de-a șaizeci și nouă-a până la începutul celei de-a șaptezecea săptămână este *o perioadă intercalată*. Este perioada în care Domnul Isus Și-a îndeplinit slujba publică, a săvârșit lucrarea pe cruce, Adunarea a fost formată și va fi desăvârșită, va avea loc răpirea și, după aceasta, se vor împlini lucrurile care mai lipsesc pentru îndeplinirea condițiilor necesare intrării în ultima săptămână-an. De aceea, despre noi, cei care trăim în această perioadă de tranziție, se vorbește ca fiind cei asupra cărora „a ajuns sfârșitul veacurilor" (1 Corinteni 10.11).

Acum ajungem la răspunsul propriu-zis la întrebarea pusă. Prima parte a întrebării și-a găsit deja răspunsul în cele de mai sus. La a doua parte am dori să răspundem astfel: precizarea numerică și temporală nu exclude în niciun caz o întrerupere, la fel cum nici precizarea făcută cuiva că de la un anumit loc la altul sunt atâtea ore de drum nu ar exclude ca persoana respectivă să se îmbolnăvească într-un loc aflat la scurt timp de destinația finală și să fie reținută acolo o vreme, pentru ca abia apoi să-și încheie călătoria. Călătoria în sine durează atâtea ore câte i s-au indicat. Întârzierea cauzată de îmbolnăvirea sa la scurt timp de destinație este o întârziere, care însă nu schimbă cu nimic acuratețea indicației care i-a fost dată. Întreruperea împlinirii celor șaptezeci de săptămâni nu schimbă nimic la acuratețea cifrelor și a datelor comunicate lui Daniel, pentru că se spune: „șaptezeci de săptămâni au fost *hotărâte*", ceea ce înseamnă doar că atâta timp este prevăzut pentru ceea ce Dumnezeu are de gând să facă cu poporul și cu cetatea sfântă, înainte de a putea da binecuvântările menționate. Nu se spune astfel că aceste șaptezeci de săptămâni ar trebui neapărat să fie consecutive. Șaizeci și nouă de săptămâni s-au scurs consecutiv, deși sunt împărțite în două secțiuni — șapte săptămâni și șaizeci și două de săptămâni. A șaptezecea săptămână a fost amânată pentru mai târziu, ca urmare a respingerii lui Mesia. Nu exista niciun motiv să-l informeze pe Daniel despre timpul intermediar, deoarece pentru el era vorba doar de *„poporul său"* și de *„cetatea sa sfântă"* (în afară de faptul că el nu ar fi putut înțelege deloc timpul Adunării (Biserica), deoarece Adunarea era o taină care „a fost ascunsă din veacuri în Dumnezeu", după cum spune Efeseni 3.9. Chiar și Domnul Isus, în mesajele Sale profetice despre vremurile de pe urmă, omite complet perioada Adunării: Matei 10 și 24; Marcu 13; Luca 17.20 și versetele următoare; 20.9 și versetele următoare). „Viziunea" se întindea doar asupra lucrurilor poporului și ale cetății sfinte a lui Daniel — ceea ce îl privea pe el —, iar „omul Gabriel" i-a dat înțelegere *cu privire la acestea,* așa cum vom vedea mai departe în capitolele următoare. De asemenea, nu ne pare exclus ca Daniel să fi *înțeles bine,* prin ceea ce i s-a spus în versetul 26, că înainte de săptămâna a șaptezecea, ca urmare a respingerii lui Mesia, va avea loc o întrerupere și, prin urmare, o amânare a săptămânii a șaptezecea — și astfel a împlinirii finale a ceea ce se spune în versetul 24 — doar că el nu cunoștea durata acestei întreruperi, deoarece nu era treaba lui. — Răspunsul la această întrebare se găsește, de asemenea, în cele expuse mai sus. —

Fie ca Duhul lui Dumnezeu să reușească să ne dea și nouă, prin Cuvântul Său, tot mai multă înțelegere asupra gândurilor lui Dumnezeu cu privire la noi înșine, precum și la poporul Său pământesc și la ceilalți oameni! Th. K.

<u>Observații ale redactorului:</u>

Sperăm că acest răspuns profund va fi de mare folos celui care a trimis întrebarea, care este el însuși un cercetător biblic cunoscut, dar nu numai lui, ci tuturor celor care își dau osteneala să-l studieze în profunzime!

Cu regret, fiind plecat în călătorii în „lucrarea Domnului", nu am timpul și nici mijloacele necesare (de exemplu, nici textul ebraic, nici alte traduceri în afară de cea a lui Luther și cea de la Elberfeld), pentru a putea oferi completări mai ample la răspunsul de mai sus, dar cred, de asemenea, că ar trebui să mă limitez la câteva remarci, deoarece, în opinia mea, răspunsul colaboratorului nostru ar trebui să ne fie suficient.

De altfel, publicația „Handreichungen" s-a ocupat deja de aceste subiecte, după cum va constata cititorul asiduu (consultați indexul de pasaje biblice!), de exemplu în volumul al 5-lea, la întrebarea 24, și în volumul al 16-lea, în articolul „Evenimentele de la sfârșitul zilelor etc."

Așadar, doar câteva observații, în special cu privire la întrebarea care, după cum reiese din scrisoarea sa, îi face cel mai mult dificultăți autorului: cum poate Scriptura să spună că lui Daniel i s-a dat *înțelegere* (despre numere?), în timp ce, în viziunea în cauză, o astfel de intercalare importantă pare să fi fost omisă. Prin urmare, înțelegerea ar fi extrem de îngreunată, sau Daniel nu ar fi primit, *de fapt,* nicio înțelegere!? — Și apoi, stimatul întrebător aduce un exemplu care — dacă lucrurile ar sta așa — ar putea vorbi, într-adevăr, în favoarea presupunerii sale, și anume că ipoteza privind încă neîmplinirea celei de-a 70-a săptămână-an nu este neapărat corectă. El spune că, dacă cineva întreabă cât de departe este de la un loc la altul și i s-ar răspunde, de exemplu: 3 km, apoi încă 25 km și apoi din nou 3 km — dar, în realitate, între cei 25 și cei 3 km s-ar afla un interval ascuns de încă 60 km — atunci informația nu ar fi doar extrem de imprecisă, ci și (intenționat) înșelătoare, deoarece distanța ar fi de 91 km în loc de 31 — —. Dacă s-ar aplica acest exemplu la Daniel 9.24-27, unde s-ar trece sub tăcere 1900 de ani, s-ar ajunge la a căuta o altă semnificație a pasajului, de exemplu aceea a unei posibile împliniri deja realizate. (Între paranteze: cred că dragul nostru colaborator a reușit să arate că *eventuala posibilitate* de a considera pasajul ca fiind *împlinit* în timpul lui Mesia este *cu totul absurdă*!)

Să mai analizăm puțin această chestiune! Colaboratorul nostru a dat, de altfel, o explicație frumoasă în acest sens, folosind exemplul celui care s-a îmbolnăvit pe drum și care, din cauza bolii sale, nu a putut ajunge la destinație în timpul indicat, dar, în realitate, drumul nu era mai lung (adică pentru un om sănătos!). Această explicație este totuși convingătoare!

Dacă acum renunț, deocamdată, să subliniez sau o fac doar în treacăt, că este vorba, de fapt, **doar** de „poporul lui Daniel și de cetatea lui sfântă" (versetul 24); dar ceea ce este cu adevărat esențial aici(!), atunci o fac pentru a putea examina chestiunea în cauză cu atât mai mult fără prejudecăți.

Mai întâi întreb: este permis să echivalăm fără ezitare distanțele spațiale și temporale, adică să luăm un lucru fizic nu pentru comparație, ci ca dovadă pentru unul spiritual? Întreb astfel, deoarece cel care întreabă este un gânditor cunoscut pentru profunzimea sa. Să se gândească la asta! Dar mai departe! Un astfel de răspuns: mai întâi 3 km, apoi 25, apoi din nou 3, ar avea sens doar dacă s-ar spune: până la A 3 km, apoi până la B 25 km, apoi încă până la C 3 km; altfel, răspunsul ar fi fără sens, iar specializarea ar fi de prisos și greșită! De asemenea, *niciodată* nimeni nu ar răspunde astfel, ci, cunoscând distanța, ar spune fără ezitare: 31 km!

Și încă ceva! La un astfel de răspuns, cel care răspunde ar trebui să accepte să fie întrebat: „Măi, ce informație ciudată! De ce nu spuneți direct 31? *Probabil că e vreo șmecherie pe undeva,* sau poate că nici dumneavoastră nu știți prea bine?!"

Ajunge cu aceste obiecții! Vreau doar să spun ceea ce cel care întreabă simte probabil de mult timp, și anume că este extrem de îndrăzneț să vrei să încadrezi afirmațiile *clare* ale Scripturii, inclusiv în acest pasaj, într-un astfel de schemă a rațiunii umane! Dacă îngerul îi dă lui Daniel *„înțelegere"* cu privire la **viziunea** din capitolul 8 — adică nu cu privire la o istorisire relatată! — și o face cu astfel de cifre clar delimitate, atunci nu am nicio îndoială că lui *Daniel i se dă cu adevărat înțelegere,* dar nu și nouă în același timp! Ci pentru noi (cărora nu ni se spune „poporul *vostru*" și „cetatea *voastră* sfântă"!) se aplică capitolul 12, versetele 4 și 10, adică înțelegerea noastră fragmentară depinde de alți factori decât cea a profeților! Profeții aveau un mod propriu de a cerceta lucrurile care le erau inspirate, compară cu 1 Petru 1.10 și versetele următoare!, dar promisiunile date lui Daniel au primit totuși o explicație care depășea acea cercetare proprie, deoarece el era un „preaiubit" (versetul 23) căruia *trebuia* să-i fie dată *înțelegere.* De aceea i-a fost trimis (nu nouă) unul dintre cei mai înalți îngeri. Noi, pentru care a venit „sfârșitul lucrurilor", noi, care cunoaștem și trebuie să cunoaștem mai presus de toate *Biserica* (Efeseni 3!), ne oprim mai mult asupra acelei explicații date lui Daniel, deoarece suntem legați de *intercalarea* despre care un Daniel de pe pământ nu avea nevoie să știe nimic, întrucât pentru el soluția era atât de aproape: în odihna din capitolul 12.13! (Compară cu cunoașterea oamenilor din Luca 9.31!) Ceea ce îl privea pe el, atâta timp cât a zăbovit aici, și ceea ce privea pe „poporul său" și „cetatea sa", i-a fost spus cu o claritate cutremurătoare, și sunt ferm convins că el, care totuși cunoștea și cartea profetului Osea cu capitolul 1.9 („Nu este poporul Meu!"), *a înțeles*-o cel puțin în linii mari. Doar 70 de săptămâni (-an) îl priveau pe el, îl priveau pe poporul! Și anume 7 și 62 și *una!* Avem dreptate să medităm asupra acestui fapt! Deoarece știm anul începutului (457 î.Hr.), calculul ne este ușor, dar nu și explicarea! Această indicație **7** + **62** este totuși extrem de misterioasă în semnificația ei, iar această particularitate ar trebui să ne descurajeze să ne grăbim cu explicații (ușor) colorate de Noul Testament. Nu suntem Daniel, care a primit „înțelegere", și anume nu asupra numerelor în sine, ci asupra *viziunii* și a evenimentelor care urmau să-i afecteze pe „poporul *său*" și „cetatea *sa* sfântă" — și *cât de clar* sunt acestea prezentate! Și, după părerea mea, cât de clar reiese din acestea că a 70-a săptămână nu poate fi împlinită încă! Căci dacă expresia „după cele 62 de săptămâni ..." ar trebui să includă: „acum urmează evenimentele celei de-a 70-a săptămâni", atunci *ar trebui* să se spună „după cele **69** de săptămâni"!! Să se țină seama de aceasta! (Nu am citit asta nicăieri, nu am, după cum am spus, niciun ajutor aici, dar *expresia*, expresia!! Scriptura este totuși întotdeauna propria ei interpretă!)

Și încă ceva de reținut! Se spune mereu: „până la sfârșit" și „ce este hotărât"! (de exemplu versetele 26, 27, compară cu „la timpul hotărât" capitolul 11.27,29 și în alte locuri.) Aceste expresii și altele similare arată totuși că tocmai acest „ce este hotărât", care va veni „la sfârșit", nu poate avea loc în niciun caz în cadrul sau în legătură cu desfășurarea celor 7 + 62 de săptămâni, întrucât nu se vorbește despre încetare, „distrugere", „nimicirea" lui Mesia etc. ca fiind „hotărâte", ci despre lucruri de altă natură! „Hotărâte" sunt însă 70 de săptămâni (versetul 24), iar când acestea se vor împlini, atunci și acele 6 lucruri glorioase din versetul 24 vor fi împlinite.

Din lipsă de spațiu nu pot să-mi dezvolt mai departe „observațiile”, oricât de mult mi-ar plăcea să mai aprofundez puțin acest pasaj, care mi se pare neobișnuit de minunat și care, desigur, mi-a devenit clar abia când am cunoscut învățătura despre intercalare (a Bisericii) între a 69-a, adică 7+62, și a 70-a săptămână, dar apoi a devenit clar ca lumina zilei. Însă rugăciunea mea este ca această primă întrebare din noul anuar al publicației „Handreichungen” să aducă multă lumină spre gloria Domnului nostru glorios, care ne-a dăruit prețioasa carte a lui Daniel. Fie ca El să ne dea harul de a acționa cu adevărat conform capitolului 12, versetul 4, cu credincioșie și cu zel spiritual! Credincioșia noastră zeloasă în cercetarea Scripturii nu rămâne niciodată nerăsplătită!

„Cuvântul Tău este foarte curat și slujitorul Tău îl iubește!” (Psalmul 119.140) F. K.

Titlul original: *Frage 1: Die siebzigste Jahrwoche in Daniel 9.*
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 15-24, Vol. 18, Anul 1933.